

ПРЪДГОВОРЪ.

Четиригодишната ни прѣподавателска практика по „български“ и „старобългарски“ езикъ въ Видинската държавна мъжка гимназия и негодитѣ, които ученицитѣ срѣщатъ на всѣка стѣпка при правенето граматиченъ разборъ върху старобългарскитѣ образци, вмѣстени въ ръководствата по старобългарски езикъ, ни докараха мисълта, да се заемемъ съ съставянето на единъ „сравнително“ ^{тѣлесно} единъ старобългарски рѣчникъ, който да служи на ученицитѣ отъ срѣднитѣ учебни заведения за нарочно помагало при усвоението на старобългарскитѣ езикови форми, па и за упътване въ новобългарския правописъ.

Не е на мѣстото си, мислимъ, въ прѣдговора на единъ рѣчникъ да се доказва, че отъ доброто усвоение на старобългарския езикъ въ свръзка съ срѣднебългарския и новобългарския езикъ много зависи здравето и правилно усвояване главно на фонетичния и морфологичния правописъ въ новобългарския книжовенъ езикъ. Ние сме напълно убѣдени и отъ практически наблюдения знаемъ, че една отъ причинитѣ за недоброто усвоение отъ ученицитѣ на новобългарския правописъ е и „догматическата“ метода, съ която си служатъ повечето учители при прѣдаването „правописа“.